

megerednek a talányos apró nyirokrendszereknek forró alagútjain remélem ezzel az aprócska áthallással a tünet nem hamis miként egyedi a zord erkélyjelenet melyben fázósan kapkodom össze maroknyi életemet mely azért jóval melegebb mint ez a keserűen szinkronizált búcsúzó líra külön is zavaró hogy a mélytengeri érzések nincsenek megírva miként az asszociációknak nyelvvel követhetetlen kalandjai melyekből a biztos megérzéseknek elszáradt magjai a jégre zörögve alápotyognak mintha rögök éteri kopogását hallanám legbelül a sok régen eltemetett hiányzó halottnak búsító zenéjét a megcsöndesülő ütemeket melyek fáradtan próbálkoznának átvergődni az áthatolhatatlan ködön körben tompulni kezd az újévi öröm s alighanem a világ rövidesen hosszan lehanyatlik s míg átvillannak rajtad ezek az egymás mellé sodródott rövid-hosszú grammatikai kasznik már el is aludt a táj mivel érzékszerveid régen használhatatlanok valami furcsa ösztönből éled át a befejeződő fázós éjszakát melyre felrémlik alkotodnál fogva némi racionálisnak induló magyarázat ébredne is a gondolat ám már az elején a rácsra ráfagy végső riadt kalimpálásában keresné az egész értelmét az elme de a közhelyeken túl az utolsó szavakban már minden elmeszelve a végakarát is szájalmasan zuhan ha útban a tepsi groteszk romantika lilult ajkakkal túlzott bölcsüket hebegni legfeljebb annyit egyeseket jó volt szeretni és nagyon fognak hiányozni odaát aztán érzélgős ripacsként még hátranézel hol lóg a kabát

Balaskó Ákos

CONTEXT ERROR

A srác egérre, billentyűzetre, netre tapadva.
 A lány egy kötetet lapozgat. Megunja. Lerakja.
 Tesz-vesz. Csak ácsorog. Leül. Bambul. Tébláb-közöny.
 Egy újabb este, mint a többi, túl a függönyön.

Az ablakot, vacogja, csukd be már, ezt megtehetnéd!
 (Az egyikre a sokból rányom, aztán ALT + F4.)
 Káosz az asztal, elpakolhatnál, csak egy kicsit!
 (Később egy-két poros ikonra kattint – SHIFT-DELETE.)

Van úgy, hogy nem is érzem, hogy egyáltalán szeretsz még!
 (De hát van rólunk a neten egy raklapnyi közös kép.)
 Na jó, kiléptem, elmentem, nehogy magadra vedd!
 (Persze, ha egyszer már kilép az ember, jó, ha ment.)

A lány elalszik – ahogy rendszerint – a pamlagon.
 Erről a hogynincsről kár volna többet mondanom.